

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Roma Sancta sive Benedicti XIII. Pontificis Maximi &
Eminentissimorum & Reverendissimorum S. R. E.
Cardinalium Viva Virtutum Imago Æri & literis in
perennaturam Virtutum memoriam incisa**

Conlin, Johann Rudolph

Augustæ Vindelicorum, Anno MDCCXXVI

VD18 10209328

No. IV. Franciscvs Barberinus Romanus.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-72633](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-72633)

No. IV.

FRANCISCUS BARBERINUS ROMANUS.

Franciscus Episcopus Prænestinus Cardinalis Barberinus Romanus natus est 13. Novembris anno 1662. ex illustrissimâ Hetruscos inter Barberinorum familiâ; nam gentilitium castellum, Barberino dictum, Florentiam inter & Siennam hodieum conspicitur, undè toti inelytæ profapiæ nomen, cùm antea barberinî Castellinorum nomine venirent. Decantatissima hæc Barberinorum familia quamplurimos togâ & sagô præclaros viros publicæ luci dedit; Ego ceteris prætermisissis, qui longam de se scribendi materiam historicis præbebunt, duos aggrador. Imprimis Maphæum Barberinum, postea Urbani VIII. nomine in cathedram Petri evocatum: & post illum tanti Patruî dignissimum nepotem Franciscum Barberinum, Eminentissimum Cardinalem nostrum, quod nobile par maximis in Christianam rempublicam meritis effecit, nè quis in Europâ nostrâ terrarum angulus sit, qui Barberinorum nomen ignoret. Urbanus equidem Pontifex creatus inter Reges Galliarum & Hispaniarum pacem conciliavit, pacis interprete Cardinalè Francisco Barberino nepote in Galliam misso: Inde Basilicam Sancti Petri, Stupendam illam molem, absolutam consecravit 18. Novembris anno 1626, in cujus quidem fabricam quadraginta tres auri milliones impensas referunt. Postea anno 1629. Beato Andrea Corfino Florentino ordinis Carmelitarum cœlestes civium honores detulit anno 1629. Triennio ante Sanctorum fastis adscripserat Sanctam Elisabetham Lusitanæ reginam; sic fidissimos orbi Patronos, sui que perpetuam unam memoriam reliquerat. Idem Portum Centum cellarum, vulgo civitta vecchia dictum à prædecessoribus inchoatum absolvit. Nec minus Principibus Apostolorum magnificentissimum mausoleum exstruxit, aramque maximam sub eo constituit. Adriani molem novis propugnaculis reddidit firmiorem anno 1628. In agro Bonnonienti firmisissimam arcem, quæ ex suo nomine Urbano dicitur, validissimis propugnaculis, gemino vallo, nec non geminâ fossa circumdedit, ad Pontificiam ditionem magis magisque tuendam. Arcem castri Gandulphi ampliavit & hortis amœnissimis instruxit anno 1629. Montes Pietatis ad egentium & alieno ære oppressorum levamen in urbe fundavit anno 1639. Quirinali palatio multa adificia addidit, familiæ Pontificiæ pernecessaria An. 1638. Amplissimâ horrea ad populi necessitates sublevandas exstruxit An. 1639. Magnam urbis partem, civitatem imprimis leoninam moenibus incinxit An. 1644. Idem Divæ Martinæ corpus ex Marmertino carcere adinvenit. Ædes Sanctæ Bibianæ, S. Anastasiæ, & S. Caji Pontificis, nec non Ecclesias Beatæ Virginis Mariæ Conceptoræ, & Monasterium Incarnationis Christi sumptuosissimè exstruxit. Hæc aliâque complura opera Barberinî fuere; nunc descendendum ad inelytum Nepotem Franciscum Barberinum, de quo hic Sermo. Cardinalitio Collegio adlectus est ab Alexandro VIII. 13. Febr. An. 1690, dignissimus planè purpurâ Princeps, in quo quidem ad exactam viri undequaque

E

per-

perfecti ideam nihil desideres. Eximia prudentia omnes actiones ejus insigniter commendat. Summus ingenio in altissima quæque vix unquam fallentibus conjecturis penetrat. Gravissimorum negotiorum molem nullis lassandis difficultatibus sustinet. Conceptis semel prudentissimis consiliis virili constantiâ adherescit; affectibus etiam tam probe compositus, ut tranquilla animi, in læta pace triumphantis Statione nunquam dejecti possit. Cum Summus Pontifex ei biretum imponeret, & pacis osculum figeret, Sacro ejus capite Infula decidit, multis multa ominantibus; seu Pontificiâ tyarâ neopurpuratus aliquando condecorandus esset: Merita planè, cur condecoraretur, nunquam defuerunt, si quidem idem cœlum plures soles caperet. Postea apud Ravenates Pontificis legatum egit, nec præsentiore cura subditorum necessitates sublevare ullus visus. Anno 1697. Regni Poloniæ Protector denominatus est; Hinc Augusto Saxonæ ad regium fastigium evocatò, exquisitissimâ neutiquam pompa defuit, qua suum ob hunc principem in maternum æquè Sacræ Romanæ Ecclesiæ gremium ac Poloniæ solum receptum, medullitus haustum gaudium contestaretur; Ante omnia in Ecclesiâ Sancti Stanislai Polonorum Tutelaris Ambrosianum hymnum solenni ritu intonari curavit, lætus ex Wittekindi potissimum perverustâ profapiâ reperiri, qui orthodoxam fidem, ab illo haustam, sed temporum calamitatibus in illis regionibus intercidentem, noviter amplecteretur. Anno 1701. Pontificiâ sede vacante, pro Francisco Albano, postea Clemente XI, in Romanum solum evehendò eò firmius stabat, quòd optimi orbis rectorem futurum prudentissimâ conjecturâ præsentisceret. Subinde mitissimi animi Princeps Solam pacem inter medios belli turbines temper in ore ferebat; Planè rebus anno 1709. ad bellum spectantibus, non credidit externorum militum injurias in solum Romanum asperioribus remediis irritandos. Anno 1713. Comitum Gallasium, Cæsaris in aulâ Romanâ ministrum, longissimâ centum & novem currum pompâ quàm magnificentissimè Romam ingressum, 12. Maji ad summi Pontificis conclave peroraturum introduxit; Tunc quidem ottomanicus Tyrannus grave Reipublicæ Christianæ exitium minitabatur, & ipsam Romam, stolido somniò cogitabat. Verum Carolus VI. omnis ætatis ac memoriæ clarissimus Imperator paulo postea exundantem illum Barbarorum torrentem invictò suo milite seu objice objecto fortiter stitit, ne ultra progredereetur. Paulò antea Serenissimus Barberini frater, idemque Palestrinæ princeps ducissæ de Sora matrimonialibus foederibus junctus erat, inclytum stemma, Christiani Orbis bono destinatum, novâ, nec degeneri sobole beatus. Anno 1714. res prodigiosa contigit, fellâ, è quâ tantus princeps, Religioso ex ordine Sancti Benedicti collocuturus, vixdum assurexerat, fulmine tactâ, & momentò citius absumptâ; Infra tamen, hoc pietatis cœlum fulmina serpebant: steterat inconcussa adversus has fulmineas minas Daphnæa hæc humanæ sapientiæ laurus; nec etiam grandi orbis commodo natus mensuram suam tam citò explevit. Anno 1714. Protectorium fratrum minorum Sancti Francisci, quos vulgò Capucinos indigitamus, suscepit, hos solidæ virtutis alumnos, professione minimos, virtutibus maximos, paterno semper affectu complexus, luculentam mercedem sperans in cœlis, qui eos cœli alumnos nutreret in terris. Anno 1721, ut domui suæ Princeps providus probe disponeret, Fridericum Boromeum hæredem nuncupavit, suarum non minus opum, quàm eximiarum virtutum hæredem post se relicurus; Nam Barberinos & Boromeos ab eodem communi stipite descendentes reperio: hinc uno successio non deficere alter videtur. Hic idem Eminentissimus purpuratus Mutinensium Duce agnatò gloriatur; hunc enim parente Laurentiâ Barberina progenitum constat. Quo quidem factum est, ut Augustissimam domum Austriacam Eminentissimus Purpuratus affinitatis foederibus unâ complectatur, dignissimus denique, quem in suum omnes adoptent. Eum quidem in Episcoporum ordinem receptum Ecclesia Palestrina sibi de tanto viro gratabunda suscepit, quem Eminentissimus Cardinalis Paulucius postea inauguravit. Demum prout Eminentissimus Purpuratus Barbarinus, principibus charus in eorum animos pene dominatum exercet, ita virum planè popularem, ejusque commo-dis intervientem, vulgus amplectitur. Planè apis ista argumentosa mel cunctis præbet, omnibus amabilis, omnibus desiderabilis; adeo ut non sine præfagiò majores stirpis ejus insignia apes fecerint: Scilicet: Dum dominantur apes, copia mellis erit.